

GRUP D'ESCRITORS DEL MONTSENY

Per el Llibre "Relats del Montseny"

LA BICICLETA

Apreciada amiga, benvolgut amic. Si arribes a llegir aquesta historia has de saber que va passar ja fa molt de temps i de fet jo diria que encara no s'ha acabat. La veritat es que no se si algun dia s'acabarà...

Tot va començar un bon dia d'estiu, a primera hora de la tarda, quan...

"La sortida cap els gorgs sempre la fèiem des del mateix lloc de la Plaça de l'Església, davant d'aquell majestuós campanar que any darrera any es coronava amb un reguitzell de llums en arribar la Festa Major.

D'allà mateix, en Josep i en Francesc, els meus dos amics i jo, començàvem l'excursió damunt de les nostres bicicletes, companyes inseparables d'aventures estiuenques, quan els tinters es deixen assecar i les bates de ratlles s'emplen de pols penjades a la paret.

Tiràvem amunt pel ben mig del carrer Major fins arribar a la carretera, ben vigilada per aquells immensos plataners, que ens observaven fins arribar al Remei.

L'ermita era el primer punt important de l'excursió ja que la seva presència ens donava ànims per seguir amunt, com si les parets blanques de la capella fossin un revulsiu per seguir pedalejant.

Des del Remei fins a Sant Esteve i arribes sense adonar-te'n. Sant Esteve es un poble que sempre m'ha agradat molt. Si, ja se que jo soc de l'altre Palautordera, però que voleu que us digui, el poble de mes amunt també me'l sento una mica meu. Em satisfà molt l'ambient de serenor i tranquil·litat que sempre es respira allà.

A partir de la sortida de Sant Esteve, es quan mes m'agrada l'excursió tot i que ja fa estona que els meus amics m'han deixat enrere.

Be potser no us ho he dit, però es que jo soc mes aviat una mica grassonet. Pel que sembla, amb els seus quilets de menys i els meus de mes, les seves pedalades resulten mes ufanoses.

No ho fan amb mala intenció, de veritat, però es que jo no he nascut massa per les coses esportives. A l'escola quan sortim al pati, tothom te com una mena de obsessió per jugar a futbol. A mi, pel contrari, això d'anar corrent com un boig darrera d'una pilota i esperar que et fotin una trompada de tant en tant, no em fa gens de gràcia, la veritat.

Per això, si alguna vegada falta algú i haig de jugar, em posen de porter (reserva si pot ser) de mig destorb o fins i tot de públic entusiasta. La veritat es que aquesta darrera versió es la que mes m'agrada : no em canso, no suo, no em pelo els genolls... i a mes puc aprofitar per llegir algun TBO.

De totes maneres, tinc un secret. No els hi he dit mai a ells, però el que passa en aquest punt del recorregut, es que apareix "ella".

¿Que vol dir aquesta cara de babaus? No em direu ara que no sabeu qui es "ella". Vaja, com que veig que continueu perduts, us ajudaré una mica : quan pugeu carretera amunt a la dreta, si al fons , allà a la dreta.

¿Ara si, oi? Molt be. Es clar, caram..."ella" es la muntanya. La meva muntanya, la vostra muntanya.

Apareix quasi de cop, immensa, retallada amb un estol de verds foscos, fascinats sobre el cel blau. La seva forma inconfusible, es el nostre símbol. El seu perfil es com la mateixa vida : comença sortint per ponent i puja plena

d'energia fins arribar al Turó de l'home. Després cau , suau i lentament fins a retrobar-se amb la terra cap a llevant.

Si, el Montseny. La millor muntanya del mon. De ben segur que n'hi ha de mes grans i de mes altes , plenes de neu...però no pas de mes estimades, de mes misterioses o de mes arrelades en el sentiment de tots nosaltres.

Cada matí quan ens llevem i sortim al carrer es el primer que veiem. Alta, esvelta, plena de vitalitat...somrient fins i tot diria jo, ens espera i ens acompanya tot el dia, tot el temps , com la millor de les amigues.

¿Enteneu ara per que em quedo enrederit? No es pas per que sigui mes grassonet o per que em facin figa les cames...be, potser una mica si, però la raó principal es per que em deleixo contemplant-la... ¡Es tant bonica...!

Ves per on, xerrant i xerrant ja hem arribat al pla de Santa Margarida. Lloc de cites i berenars, aquest paratge magnífic està permanentment vigilat per dos gegants que vetllen dia i nit a la gent que tenen la fortuna de viure allà.

A l'esquerra, en Fluvià es formós , elegant i molt ben plantat. Dins de les seves parets guarda encara molts dels misteris de la nostra història.

A la dreta en Montclús es mes vell i està bastant malament, però encara resisteix rodejat dels seus eucaliptus, després de segles de lluita contra el pas del temps. A en Montclús, els meus amics li diuen "el moro", però a mi m'agrada mes anomenar-lo pel seu nom.

Diuen que entre ells es parlen per sota terra, però jo no ho he pogut escoltar-ho mai tot i que hi passo moltes estones al seu costat.

¿Us doneu compte del que em passa? ¿Com voleu que no em quedi enrere si no paro d'explicar-vos coses?

No se si es la imaginació o que, però els meus companys no es queden tant encantats com jo. Quan els hi dic... Mireu-la que maca està...! assenyalant la muntanya, com aquell qui diu ni es paren a contemplar-la o quan comento... mireu com aguanta encara en Montclús, m'etziben: Es troben molts rossinyols per allà dalt...!. En fi, cada un es com es i la veritat es que son molt bons minyons els meus amics.

Ara arriba el tros on fa mes pujada. Menys mal que els arbres son molt alts i es tanquen a dalt com fent una teulada de fulles. Es un passadís d'ombra on el Sol no hi pot entrar com aquell qui diu, mai. Aquí es on la Tordera te els racons mes bonics.

Ostres...encara no us he dit res de la Tordera, tot i que es l'objectiu de la nostra historia. La Tordera es com el millor dels amics que, de tant a prop que el tens i de tant que l'estimes, no en parles mai.

Jo crec que el riu que passa tant a prop de les nostres cases i que neix a les serralades mes altes de la nostra muntanya, ens ha marcat a tots els que l'hem pogut gaudir. Es un company que sempre està amb tu i mai es queixa ; ni quan li robes els seu tresor de petits barbs platejats, ni quan jugues amb l'argila de la seva riba o t'endinses dins dels seus tirabuixons transparents.

Ja sigui a l'estiu amb la seva remor de torrentada o a l'hivern amb el silenci brillant del seu rostre glaçat, sempre està disposat a compartir, a jugar, a obrir els seus secrets a tots nosaltres...per que la Tordera també en te de secrets. Be, d'això ja en parlarem una mica mes endavant.

Reprenent el fil de tot plegat, resulta que avui , tal com us he dit, els meus amics i jo anem de gorgs. Però no hem escollit el gorg dels dos forats o el de

mes amunt que hi al darrere de la Matilene (aquella misteriosa fabrica plantada al costat de la carretera) si no un de mes amunt ,encara.

De fet ara mateix ja hi acabem d'arribar.

Els meus amics ja m'estan esperant des de fa estona, asseguts a la barana de pedra del pont. ¿De quin pont, dieu? Doncs, del pont de Sant Roc o millor dit d'un dels ponts de San Roc . Es aquell que ajuda a la carretera a travessar el riu , en mig d'un infinit de roures, alzines i pins acompanyats per tota mena de matolls tots ufanosos i plens de colors, com tant sols la nostra muntanya pot donar.

Efectivament, si senyor, es el pont del giravolt que es troba entre Can Coca i Can Cuera. A sota d'aquest pont es on hi ha un dels gorgs mes grans i profunds de tota la zona. La veritat es que als veïns no els hi agrada gens que ens anem a remullar allà. Diuen que aquestes aigües son fosques, perilloses i plenes de misteris.

¿Veieu? Aquest es un dels secrets de la Tordera. Però a mi em sembla que es un d'aquells secrets inofensius per que nosaltres hi hem vingut moltes vegades i l'únic que hem trobat es que l'aigua està mes freda que enlloc.

Avui, com altres vegades baixem pel costat del pont, pel petit camí de terra que ens porta fins a les grans roques de la vorada del gorg.

Abans he hagut d'escoltar, un cop mes, les ironies dels meus amics: "Que has donat la volta per Barcelona per venir , avui?", o l'altre mes popular "Fes te mirar la bici, per que em sembla que te les rodes quadrades". Que hi farem. Son els meus amics , encara que a vegades no ho sembli.

Doncs be, aquell dia quan acabàvem de deixar les bicis recolzades contra els xops de la vorera i ens trèiem la roba per lluir els nostres Meybas , amples i boteruts, va passar el pastor.

No es cap misteri que passi en Pere el pastor, també conegut com en Pere de cal Sec. Ell porta el seu ramat d'ovelles a la cort cada dia a la mateixa hora i quan ens veu sempre ens diu el mateix:

- ¿Ja torneu a estar per aquí quitxalla? Aneu amb compte amb el gorg. A sota del pont, a la part mes fosca, hi ha molts xucladors i l'aigua s'emporta tot el que va a parar allà. Recordeu que li va passar...

Aleshores ens torna a explicar la historia d'en Pau de la Quima, un vailet de la nostra edat, amb el cabell ple de tirabuixons, que fa molts anys també venia a banyar-se a aquest lloc, amb la seva bicicleta. Un bon dia es va atrevir a acostar-se a la part mes fosca i mai mes...

- ... i mai mes ningú l'ha tornat a veure. Fins i tot diuen que les aigües negres també es varen emportar la seva bicicleta que encara està allà al fons.

Gràcies Pere, no pateixi Pere, no ens passarà res Pere. Al pastor li responem el mateix de sempre i tot seguit de cap a l'aigua.

No voldria avorrir-vos amb les ximpleries que fan els meus amics a l'hora de remullar-se: que si em tiro de panxa, que si em tiro de cap, que si em tiro de cul, que ara em quedo en pilotes, que aguanto mes que tu sense respirar...que voleu que us digui? La veritat es que jo nedo molt mes be que ells, per que de fet ells no nedan mai. Tant sols fan el gamarús...o el pòtol, segons es miri.

Jo si que nedo. Amunt i avall, de cara i d'esquena , de pressa i lentament. Nedo fins i tot quan ells ja fa estona que han sortit i es dediquen a buscar serps o a veure qui la te mes llarga.

Aquell dia, però, va ser especial. Mentre anava nedant amunt i avall tranquil·lament , pensant en les meves coses, em va semblar de sentir una veu. No era la d'en Josep ni d'en Francesc, per que els seus crits venien de l'altre costat.

Potser no era una veu, que voleu que us digui, però a mi m'ho va semblar. Venia de la part mes fosca del gorg, allà on tot es de color negre i fins i tot ni els pixallits s'hi acosten.

A mi no es que em fes por aquell tros. Por , lo que es diu por, no me'n feia però si una mica de respecte per que, segons deien, allà el riu era molt i molt profund.

Però aquell dia, ves per on, em va semblar sentir aquella veu i poc a poc, quasi sense adonar-me'n m'hi vaig anar acostant.

L'aigua estava encara mes freda que a l'altre costat, però això no era gens estrany ja que allà mai hi havia entrat ni un raig de Sol. El riu no es movia; tota l'embranchida de mes amunt anava quedant esmorteïda i el corrent estava quiet i silenciós com un mort.

Aleshores quan ja estava a punt de donar mitja volta, vaig tornar a sentir la veu.

- ¿Em pots ajudar?

Em vaig girar cap allà, estorat. No hi havia ningú, però sens dubte m'havien parlat. Era una veu clara i suau, com de nen. No semblava espantat ni amoïnat, com si demanar ajuda ,per ell, fos lo mes natural del mon.

- ¿Em pots ajudar? Aquí, estic aquí...

Llavors si que el vaig veure. Dins de l'aigua, a la part més fosca movent lleugerament els braços , m'estava mirant. Era un noi jove, potser com jo, amb un somriure agradable i simpàtic.

Ja se que de ben segur estava somiant, però a mi no em semblava un somni, de manera que ni me'n adonava quan em vaig anar apropant fins arribar al seu costat.

El xicot es va posar els dits als llavis demanant silenci i tot seguit em va fer un senyal cap a l'aigua : no hi havia dubte, volia que anéssim cap a sota.

Si a mi no m'agradés submergir-me sota les aigües , doncs la veritat es que no l'hi hauria fet ni cas ; però el cert es que m'agrada molt tafanejar el fons ple de pedres de colors i animals petits i estranys. Així doncs li vaig dir que si amb el cap.

Dit i fet, amb un somriure a la boca el noi es va capbussar i jo al darrera seu.

No em pensava que el riu fos tant i tant fons. Varem estar baixant una bona estona fins que em va assenyalar una cosa que hi havia a baix de tot. Quan ens hi acostarem, tot i la foscor, em vaig adonar compte de seguida del que era: una bicicleta. Una vella bicicleta plena de llot que de ben segur portava molt de temps allà.

Amb signes evidents , el noi em va dir si li podia ajudar a treure-la i tot seguit ens varem agafar tots dos a una de les rodes estirant amb totes les nostres forces. Quan em pensava que no podríem i el pit em començava a fer mal de tanta força que feia, la bicicleta va sortir de entre les pedres on estava encallada.

No us podeu imaginar l'alegria d'aquell meu nou amic quan va veure la bicicleta alliberada. Se'm va acostar i em va abraçar amb tanta força que fins i tot semblava que m'estava ofegant.

Després, sense deixar la seva bici, em va fer un senyal per que el seguís cap un punt sota l'aigua on hi havia una llum tant blanca i relluent com jo no havia vist mai. Em sentia lliure i feliç.

Un instant després ens trobàvem tots dos amb les nostres bicicletes pedalejant per la carretera muntanya amunt, amb tanta lleugeresa i velocitat que no m'ho podia ni creure. Ni me'n recordava de quan havíem anat a buscar la meva bici , però m'era igual. Em sentia àgil com mai i les meves cames semblaven disposades a donar voltes als pedals per tota l'eternitat.

En arribar al giravolt de la paella que hi ha mes amunt la bicicleta del meu nou amic, amb ell a dalt, va començar a enlairar-se cap al cel i jo li vaig seguir al darrere...amunt...amunt...amunt.

El darrer que recordo son els seus tirabuixons d'or deixant caure una munió de gotes d'aigua que brillaven com diamants amb la llum del Sol, mentre el Montseny , sota nostre, deixava anar un somriure..."

No he tornat mai mes a veure als meus amics, ni als meus pares ni a la meva germaneta, però tot i que els trobo a faltar, no estic trist. Aquí on soc ara, tinc molts amics i no pensem de jugar tot el dia, anant en bicicleta i corrent sense parar per uns prats i boscos tant bonics com els de la meva muntanya.

De ben segur que tothom va patir molt aquell dia quan no vaig tornar a casa i us puc assegurar que em va saber molt de greu.

Per això voldria demanar-vos un favor : ¿Si els veieu els hi podeu dir que estic be? Em sento feliç i estic convençut que d'aquí molts anys ens tornarem a trobar altre vegada. Aleshores ,qui sap ... tal vegada puguem tornar a banyar-nos tots junts sota el Pont de Sant Roc.

Ramon Gasch i Pou

A Cambrils el 25 d'agost de 2012